

Bylo to to nejúžasnější jaro – jen mě mrzí, že už je po všem. Zajímalo by mě, jestli bude Lappetová ječet, až se příští týden zase objevím v její hodině dějepisu. Děsný opruz, že mi přikázali vrátit se na Deepdean, ale alespoň vstanu z mrtvých s pompou. Budu úplně jako Je–“

„*Ne*,“ pověděla jsem rázně. „Neříkej to.“

„Bože, Hazel, jsi takový suchar,“ zakoulela Daisy očima. Chtěla se ráno o Velikonocích zjevit ve fallingfordském kostele, a my ji museli přesvědčit, že už by to asi bylo trochu moc. Ale příští týden se se mnou měla vrátit na Deepdean, takže se všichni dozvědí, že v Egyptě vlastně nezemřela – přestože pochopitelně nemůžeme být moc upřímné ohledně toho, co Daisy prováděla uplynulé tři měsíce. (Verze, na které jsme se dohodly, byla taková, že když spadla z parníku Hatšepsut, praštila se do hlavy a ztratila paměť, a musela se několik měsíců zotavovat v nemocnici, než se jí navrátila.)

Mám-li být upřímná, Daisyiny vtípky o zmrtvýchvstání mi pořád nejsou příjemné. I když už je to víc než tři měsíce, co se vrátila z Egypta, nikdy mě neopustila pověřčivost s tím spojená. Celé jarní čtvrtletí na Deepdeanu bez ní jsem měla neustálý pocit, jako bych klesala ve výtahu, a tyhle prázdniny jsem se většinu nocí budila, abych se ujistila, že ji pořád slyším dýchat v posteli vedle sebe. Ovšem že Daisyiným oblíbeným místem

se stal ten pomníček, který jsme jí postavili loňské Vánoce, když jsme si mysleli, že je – po smrti –, ale když mě tam dotáhne, vždycky dbám, abych k němu seděla zády a nemusela na něj koukat a vzpomínat.

„Každopádně *je* jich šestnáct,“ pokračovala pevně. „Proč jsi ten případ nikdy nezapsala, Hazel? Tos měla!“

„Já nevím!“ řekla jsem a vážně nevím. Možná jsem ještě pořád smutnila kvůli tomu, co se odehrálo během naší hongkongské záhady. Vzpomínám si, že jsem se většinu cesty zpátky do Anglie snažila a nedokázala zaznamenat *tamtén* případ. Po našem rozhovoru jsem si šla prohlídnout staré zápisníky a po případu s jadeitovou sponou jsem našla jen ty nejstrožejší načmárané poznámky, vytrženou stránku ze seznamu palubních aktivit a plánek lodi s kajutami a jmény poznačenými mým mladším rukopisem.

Tak tedy, jelikož mě Daisy požádala a jelikož má zítra šestnácté narozeniny (tohle samozřejmě vypíchla a řekla: „Amina mi koupila řetízek a napsala mi nádherně dlouhý dopis: poznám to podle toho balíčku. Co máš pro mě *ty*, Hazel?“), konečně přináším popis záhady zmizelé dědičky.